

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 39
26 Sept

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet
Redaktion: ANNA och J. B. GAUFFIN.

32 årg.
1915.

*A*mminnelsetenarna.

Jos. 4: 1—7.

enlighet med Herrens vilja förde Josua Israels folk över Jordan och upp på Jerikos hedmarker. Även här vid övergången av Jordan utförde Herren ett stort under, alldeles som när Israel fyrtio år tidigare gick genom Röda havet. Även här grep Herren in, och genom sitt allmaktsord bjöd han vattnet i Jordan hejda sitt lopp och såsom en mur stanna ovanför det rum, där Israels skaror gingo över floden. Och här såsom vid Röda havet gingo de över flodbotten såsom på torr mark.

Främst i spetsen för det underbara tåget gå prästerna och bära förbundsarken. När de komma ned till Jordan och deras fötter vidröra vattnet, viker vattnet undan och prästerna marschera till mitten av strömfåran på det torra och stanna där, medan hela det övriga folket med krigarna i spetsen tågar över floden stam efter stam, till dess alla voro komna över mitt emot staden Jeriko.

Gossar och flickor, som voro många, många tusen, tyckte nog det var underligt att gå över flodbotten, där vattnet nyss förut brusat fram, och där fiskarna ännu lågo sprattlande på det torra. Många av barnen voro också så små, att mödrarna fingo bära dem på sina armar, och de gamla fingo åka med trossen.

Men ännu sedan alla israeliterna, både stora och små, unga och gamla, kommit över Jordan, stå prästerna kvar därute med förbundsarken. De vänta på de tolv män, som från flodens bottnen skola taga var sin sten och resa den på Jerikos hed till en åminnelse av att Israels folk, Guds förbundsfolk, genom ett under gått över Jordan såsom på torr mark. När då deras barn i kommande tider komme att fråga: "Vad betyda dessa stenar?" så skulle de svara: "De betyda, att Jordans vatten här blev avskuret i sitt lopp framför Herrens förbundsark, ty när den gick över Jordan, blev dess vatten avskuret i sitt lopp; därför skola dessa stenar vara ett åminnelsemärke för Israels barn till evärdlig tid". Dessa stenar skulle således vara en minnesvård, som för eftervärlden skulle vittna om Guds makt, om hans trofasthet och godhet.

När Gud på ett eller annat sätt griper in i enskilda människors eller i ett helt folks liv och hjälper och frälsar, då bör denne enskilde och hela det folket icke blott för tillfället tacka Gud för hjälpen och räddningen, utan det bör också för framtiden bliva tacksägelsestunder för denna hjälp.

När Karl XI den 4 december 1676 vann segern vid Lund och därigenom avvisade fienderna från Sverges jord, stod denna seger för hans sinne såsom en underbar hjälp av Gud. Visst tackade han Gud för segern, han och hans svenska gossar på snödrivorna och under stjärneljus den minnesvärda decemberkvällen, men varje år säges han högtidlighållit denna dag genom att innesluta sig i sitt rum på Stockholms slott och tillbringa den i tacksägelse, tillbedjan och bön. Och så bör det vara. Vi skola hembära Gud tack för den godhet, han bevisat mot vårt folk och vårt land i farans stunder.

Och du själv — har du icke mer än en gång genom Guds ingripande blivit hulpen ur nöd och trångmål, från sjukdom och livsfara? Nåväl, glöm inte att tacka honom för hans hjälp och hans godhet. Res även du din åminnelsesten och hembär Herren din tacksamhet isynnerhet genom ett liv i hans gemenskap och genom att tjäna honom i helighet och rättfärdighet i alla dina dagar.

Ja, tack, gode Gud, för alla gånger du hulpt oss ur nöden!

J. B. Gauffin.

Tavlan från barndomshemmet.

Gossen hade blivit konfirmerad, och nu skulle han bort från hemmet och ut i lära. Modern packade hans kista, lade ned ett nytt testamente och en psalmbok och förmanade honom allvarligt att icke försumma att gå i Guds hus.

Avskedsstunden hade kommit. Modern tog sin gosse vid handen och gick bort till soffan. Över denna hängde en tavla, föreställande den gode herden, som bär sitt återfunna lamm på sina axlar.

Den tavlan var så att säga inflätad i gossens hela barndomsliv. Huru ofta hade

icke modern talat med honom om allt som frälsaren hade lidit på sin herdevandring, och huru ofta hade hon icke suttit med honom på knät framför tavlan och sjungit:

»Och från berg och från dal mot himlens höjd
nu ett rop av jubel går:

'Nu måste här bliva lust och fröjd,
jag fann ju mitt vilsna får!'

Och änglarnas sång gav återljud:

'O, fröjdoms, ty Herren vann sin brud!'

Nu stod han för sista gången vid sidan av sin mor framför tavlan. Det var ett av de kära föremål, som han nu skulle

såga farväl till. Och han kunde omöjligt hålla tårarna tillbaka, då modern lade armen om hans hals och sade: »Glöm inte den gode herden, han följer dig, min gosse!»

Och händerna knäpptes och knäna böjdes i bön. —

»Tänk, han går verkligen i kyrkan om söndagarna — var endaste söndag. Och han går i missionshuset — han vill visst spela from», hånade kamraterna. »Ett sådant dumhuvud!»

Nej, dumhuvud ville han inte vara, och så slutade han med att gå i kyrkan och i missionshuset.

Han blev lik de andra. Åren gingo. Hans mor dog, och själv hade han glömt sin Gud.

Men hans Gud hade icke glömt honom. Många böner hade stigit upp till Gud för hans skull.

En dag gick han framåt gatan i en by, dit han nyss hade kommit. Han stannade

framför fönstret till en bokhandel och lät blicken likgiltigt glida över de föremål, som funnos där.

Men plötsligt väcktes hans uppmärksamhet. Vad var detta? Jo, där hängde ju tavlan från barndomshemmet, herden med det återfunna lammet på sina axlar.

Det svartnade för hans ögon, och han kände sig färdig att sjunka till marken. Minnena från barndomshemmet trängde sig fram med överväldigande makt.

»Glöm inte den gode herden, han följer dig, min gosse», ljödo hans moders ord åter för hans öron. Huru hade han dock kunnat glömma dem?

»Det är jag, som är fåret, som gått vilse», snyftade han, »men Herre, i din förbarmande kärlek tag mig åter till ditt barn och lös mig från satans snaror».

Och Herren hörde hans bön. Han löste honom från syndens och frestelsens snaror, och han blev fåret på den gode Herdens axlar.

Det skuggar på vik.

• Med teckning.

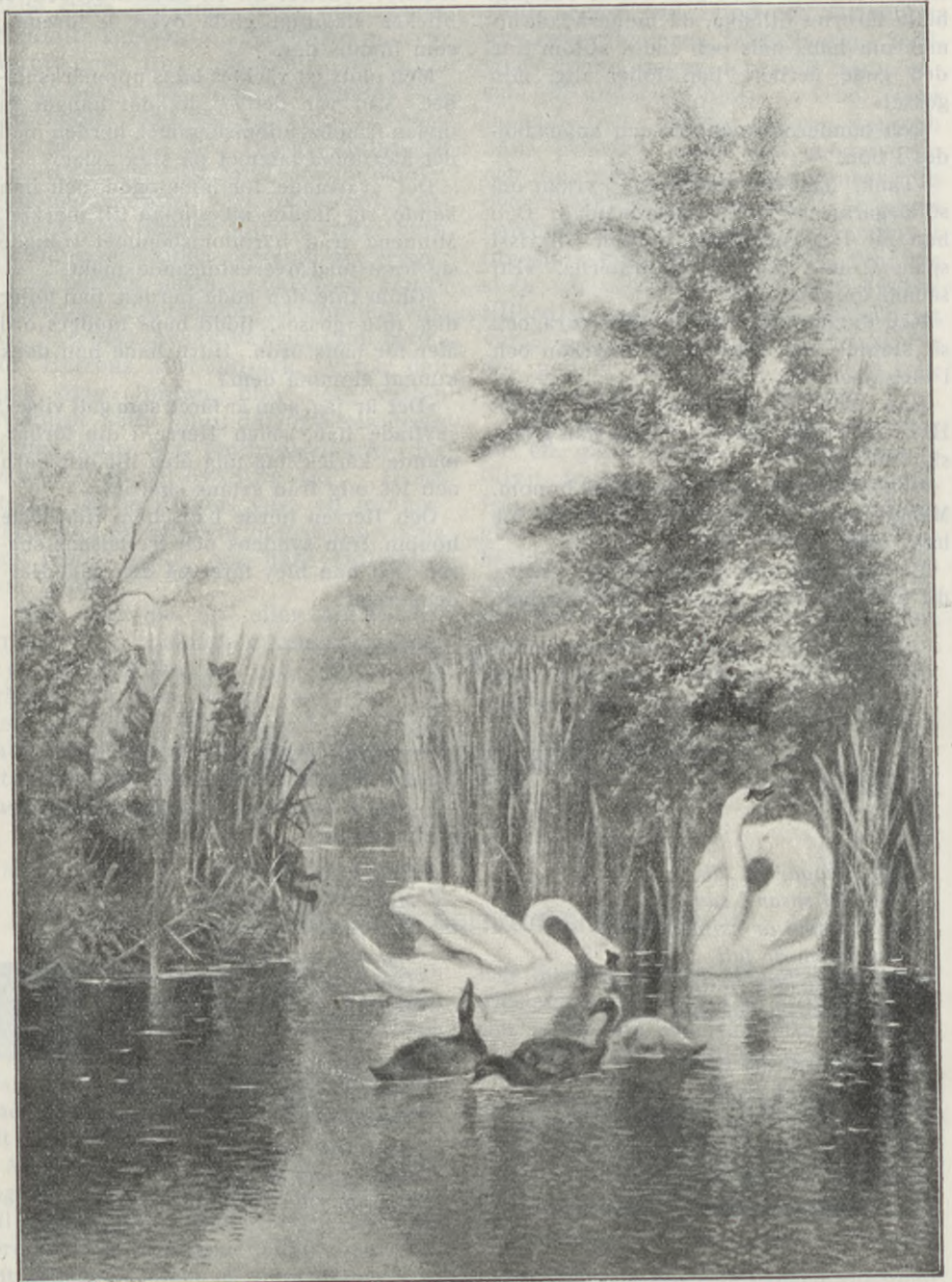
Det skuggar på vik,
Och det susar i säv,
Och himlen är skinande blå,
Och luften är full
Utav sång och musik,
Och ängarna doftande slå.

Och hjärtat det slår
Av jubel och fröjd.
Hur skön är den blommande Nord!
Det kvitrar från snår,
Och det joddlar från höjd
I fagraste land uppå jord.

Och hade jag lyft
Mina vingar till flykt
Och farit till främmande strand,
Jag vet, att en gång
Under jublande sång
Jag vände till fädernesland.

Jag vet, att jag där
Med den jag får kär
Vill bygga så fridfullt ett bo,
Och bedja var kväll *
Och somna så säll,
Omsluten av kärlek och tro.

Anna H-m.

DET SKUGGAR PÅ VIK.

Storfiske.

Med teckning.

Under sommarlovet's ljuvliga dagar, då tiden av små gossar och flickor får användas så där nästan efter behag, kan man ha det riktigt roligt. Ibland gör man upp planer för att få en skön badstund eller för en utfärd till smultronstället, till blåbärs- eller hjortronmossen, men ibland komma ingivelserna till en lekstund över en så där utan vidare.

Våra gossar å teckningen hade just kommit upp ur badet på den långgrundna stranden med sin fina, mjuka sand. De stodo och soltorkade sig vid kajen, då de fingo se ett väldigt stim med löjor blänka och figurera i vattenbrynet.

»Tänk om vi hade dem, då skulle vi ha fiskbete till våra kräfhåvar och till fars långrev», sade den äldste af dem.

Någon håv hade de inte, men mellanpojken föreslog, att de skulle söka fånga dem med sina hattar.

Sagt och gjort. Där ligga Hans och Petter på huvudet över kajen och doppa sina hattar för att fånga fisken.

»När ni får några, så kasta opp dom till mej, så ska jag akta dem, att de inte hoppa i igen», säger lille Jerker, som står trygg och bredbent med händerna på ryggen och väntar på storfisket.

Men fastän löjorna äro små och tämligen tröga av sig i solgasset, så synas de inte

vilja låta fånga sig i gossarnas hattar. Efter flera fåfånga försök reser Hans sig och skyndar hem efter »glimhåven» och en flaska att lägga fångsten i. Och nu går det bättre. Hans sänker håven till botten och Petter tuggar hårt bröd och kastar smulorna i vattnet över håven. Löjorna komma så småningom åter för att kalasa på brödet, men då lyfter Hans håven, och väl ett dussin ligga blanka som silver och sprattla i den.

»Nu kan jag hjälpa till», säger lille Jerker och plockar löjorna ur håven och i bleckflaskan, där de för en stund tumla om i vattnet. Hans och Petter förnyar sitt experiment med håven i vattnet, och Jerker är lika pigg att plocka fiskarna ur håven och släppa dem i flaskan, tills gossarna anse att det räcker gott till deras kräfhåvar och till fars långrev.

J. B. G.

Det falska myntet.

Översättn. från engelskan av Linnéa.

(Forts. från föreg. nr).

»Men tant, det kan jag inte göra!» utropade Edit. »Jag kan inte tänka mig att nödgas erkänna något för en sådan som hon. Inte behöver jag väl säga något om det — jag kan nog göra upp saken med henne ändå — tror du inte det?»

»Det är bättre att vara sann, Edit, än att vara givmild», svarade tanten.

»Men tant», fortsatte den unga flickan, »jag kan ju inte vara riktigt viss om att det var fru Lee, som fick slanten — jag kunde ju ha givit den åt någon annan! Skulle jag då gå och erkänna det för henne? Nej, det kan jag inte.»

»Gör som du vill, min vän», sade hennes tant. »Du frågade om min tanke om saken, och jag har sagt den. Jag trodde, du ville veta, vad som var rätt och inte vad som var trevligt.»

»Ja visst, tant», sade Edit. »Om jag handlat orätt emot fru Lee, så är jag mycket ledsen, men jag skall göra upp saken med henne på mitt eget sätt.»

Och så slutade samtalet. Fröken Falk skyndade sig »att göra upp saken» med fru Lee. Hon skickade bud efter henne samma dag, gav henne arbete och en mängd varma klädesplagg, vilka hon plötsligt fann vara obehövligen för henne själv.

»Fröken Falk trodde, att hon kunde reda sig utan mig, men det kunde hon

inte, det ser hon nu», sade fru Lee, då hon kom hem. »Det är inte många, som kan göra henne i lag.»

Sedan tog hon upp knyten, som hon haft med sig, och visade dess innehåll för Annies beundrande blickar. »O, mamma», utropade den lilla flickan, »nu kan du följa med oss till kyrkan. Den där bruna klänningen och den svarta kappan skall passa dig utomordentligt.»

»Men var skall jag få hatt ifrån, barn?» frågade modern och höll upp kappan, som var nästan alldeles ny.

»Åh, de där svarta spetsarna duga alldeles utmärkt att sy en hatt av.»

»Ja, om jag bara hade råd att låta sy den, men det har jag inte», suckade fru Lee.

Men Annie hade beslutat, att hennes mor skulle följa med till kyrkan. Hon kunde dock inte själv sy hatten, men hon kände en annan flicka, som säkert skulle kunna det. Det var en grannflicka, som också gick i söndagsskolan och dessutom var god vän till Annie. Hon skickade bud och bad att få tala med henne, och saken var snart arrangerad. Hon skulle sy hatten, mot det att Annie hjälpte henne med några mindre arbeten.

Annie Lee var en lycklig liten flicka, då hon följande söndagsmorgon, i sällskap

med hela familjen utom morfadern och lille Willie, åkte till kyrkan i sin lilla vagn. »Men jag önskade så mycket, att morfar kunde vara med», sade hon med en suck.

»Jag hoppas, att vi snart skola få honom med oss», sade Robert. »Du vet, att jag förtjänar litet extra på övertid, och sedan jag betalat en skuld, som jag har, skall jag spara dessa pengar för att kunna köpa en överrock åt morfar.»

»En skuld? — Lånar du pengar, Robert?» viskade Annie.

»Nej, men detta är en skuld, som jag inte behövt ha, men jag anser det vara rätt att betala den. Fråga mig nu inte mer, Annie, så är du snäll.»

»Tala om alltsammans för mig», sade Annie. »Var det från den tiden, då du sällskapade med pojkar Hardy?»

Robert nickade, och Annie frågade aldrig något mera angående den saken, ett bevis för att hon var betydligt mera klok än mängen annan liten eller stor flicka.

Robert och Annie voro bättre vänner nu än förut. De hade nu bågge två lärt känna frälsaren och älskade honom, och om söndagarna, när de kommo från söndagsskolan, samtalade de om texten för dagen och läste tillsammans sin söndags-skoltidning. Fru Lee sade ej mer om sitt kyrkobesök, när hon kom hem, än att det påminde om forna tider att vara i kyrkan.

XII.

Herr Falk tyckte så mycket om Robert Lees sanningsenliga bekännelse, att om han fått följa sina känslor, hade han själv betalt de trettio kronor, som Robert ansåg sig vara skyldig. Men han trodde, att det

vore bäst för Robert att själv betala alltsammans. Herr Falk visste nog, att det inte var någon småsak att spara ihop så mycket pengar. Men fastän det var en hård läxa för gossen, trodde han, att den skulle bli mycket nyttig för honom, en läxa, som Robert säkert skulle minnas hela sitt liv. En gång var fjortonde dag fick Robert på herr Falks önskan gå till hans hem och betala det han sparat. Genom rekommendation från herr Falk fick Robert en bättre plats med större lön. Då kom han också bort från sina dåliga kamrater, vilket han kände såsom en stor lättnad.

Herr Falk tillät dock ej Robert att betala alltsammans. Då gossen betalat tjugufyra kronor, förklarade herr Falk, att nu skulle han betala resten. Han gav också Robert tillfälle att få börja i en aftonskola och lånade honom böcker, så att han själv kunde fortsätta sina studier.

Min berättelse slutar här. Robert arbetar på samma plats, fastän han nu fått en bättre avlönad befattning. Det bästa av allt är, att han är känd såsom en uppriktig kristen.

Annie kallas ännu »lilla Annie», fastän hon vuxit och blivit ganska lång. Men hon är alltjämt lam och förtjänar därför sitt uppehälle som sömmerska.

Morfadern är gammal och skröplig och lämnar numera aldrig sitt rum. Han har på gamla dagar funnit sin frälsare, och så har han funnit sanningen av löftet: »Om aftonen skall det varda ljust».

Fru Lee är nu i mycket bättre omständigheter än förr. Hon har en liten trevlig butik, men den hålles alltid stängd på söndagarna. Hon och hennes familj saknas aldrig i kyrkan, och vi få hoppas, att hon slutligen funnit vägen till livet.

Slut.

Aftonbönen.

Ragna läste sin aftonbön med båda sina knäppta händer i mors:

»Nu sluter sig mitt öga
O, fader i det höga
Ut i din vård mig tag!
Från synd och sorg och fara
Din ängel mig bevara,
Som huld har lett min fot i dag.»

Men då Ragna slutade läsa den versen, började hon gråta.

Modern höjde sig ned över henne och frågade, vad det var som var så svårt. Det dröjde länge, innan gråten stannade, men till slut kom det:

»Ack, mor, ängeln har inte fått leda min fot i dag!»

»Har ängeln inte fått leda din fot i dag, Ragna, vad menar du med det?»

»Jo, och när inte ängeln fått leda mig, mor, då — då — måste — det väl vara —

den onde — mor — åh, mor!» Och hon började på nytt att snyfta.

Modern tog henne upp i famnen och talade kärleksfullt med henne. Med armarna om moderns hals berättade hon:

»Jo, när jag var ute för att plocka blommor i dag, kom jag till gårdesgården, och där innanför på klockarens äng såg jag några styvmorsblomster. Då påminde Gud mig, att jag inte skulle plocka blommor på klockarens äng, men jag gjorde det ändå. Då var det väl inte ängeln, som ledde min fot — eller hur mor?»

»Nej, barnet mitt, det var nog inte ängeln, som ledde dig då. Men se nu, vilken god ängel du har, som inte lämnade dig. Om du också gick din egen väg, lämnade han dig dock inte, utan gick efter dig. Nu har han talat till ditt hjärta, så att du känner det svårt att du varit olydig. — Nu ska vi be till Gud, att han aldrig tar sin ängel ifrån dig och att du hädanefter må låta honom leda dig beständigt.»

Brevväxling med de små.

Prisuppgift n:o 18.

Gömda städer.

Man tröskar aldrig med slaga nu för tiden.
Det var apelsinskal Maria fick.
I Norrland finnes järnmalm överallt i fjällen.
I en stor sal anordnas välkomstfäst för
husbonden.
Mannen satt på ett säte; reste sig upp
och sade farväl.

Prisuppgift n:o 19.

Charad.

Mitt första skall du vara själv
Var morgon, när du vaknar
Båd' fri och glad, som yster älv,
När den sin boja saknar
Av vårsolns strålar frigjord.

Mitt andra får du aldrig bli
Ut i figurlig mening,
Ty då du ej kan salig bli,
Om du ej finner rening
I frälsningsflodens bölja.

Mitt hela är ett markens djur,
Som finns i varma länder.
Hos oss det stundom ses i bur.
Har vassa borst och tänder,
Helt lustigt att beskåda.

J. B. G.

Bibelläsning

eller vad står det i nästa söndags text
Veckan 27 sept. — 3 okt. 1915.

M. 27: Jos. 5: 13—6: 20. Jerikos erövring.

T. 28. v. 13—15. Josua och hövidsmannen över Herrens här.

O. 29. v. 1—5. Löftet om Jerikos fall.

T. 30. v. 6—14. Israeliterna gå i sex dagar omkring Jeriko under basunskall.

F. 1. v. 15—16. Den sjunde dagens värv.
L. 2. v. 17—19. Jeriko skulle givas tillspillo.

S. 3. v. 20. Jerikos fall.

Söndagsskoltext för den 3 Oktober.

18 Sönd. e. Trefaldighet.

Mikaelisöndagen.

Löftet om Jerikos fall.

Jos. 5: 13—6: 5.

Minnesvers: Ebr. 11: 30. Genom tron föllo Jerikos murar, sedan man i sju dagar hade gått runt omkring dem.